

ĐỨNG DƯỚI TRỜI ĐỔ NÁT

Phan Xuân Sinh

Đứng Dưới Trời Đổ Nát
thơ Phan Xuân Sinh
bìa: Nguyễn Trọng Khôi
phụ bản: Đinh Cường,
Nguyễn Trọng Khôi
phổ nhạc: Nguyễn Trọng Khôi
Nguyễn Tất Vịnh
layout: Phan Xuân Sinh
tạp chí Văn (Hoa Kỳ) xuất bản
năm 2000

bài thơ cho vợ hiền

cám ơn em, cám ơn đời
tình sau, nghĩa trước. Một trời bao dung
giữa bấy nhiêu cái khôn cùng
còn cho nhau chút thủy chung giữ mình

uống rượu với người lính Bắc phương

hãy rót cho ta thêm cốc nữa đi
ngồi với bạn hôm nay làm ta hứng chí
chuyện ngày mai có chi đáng kể
đẹp nó đi cho khỏi bận tâm
thằng lính nào mà không rét lúc ra quân
khi xung trận mà không té đài

ta cũng có người yêu nhỏ dại
mỏi mắt trông chờ song cửa quê nhà
chuyện sống chết căn bệnh trăm kha
đâu dễ gì thoát vòng sinh mệnh
những thằng lính thời nay không mang thù hận
bạn hay thù chẳng có một lần ranh

thôi hãy uống. Mọi chuyện bỏ lại sau
nếu có thể ta gây thêm cuộc nhậu

bày làm chi trò chơi xương máu
để đôi bên nuôi mầm mống hận thù
ta chán lắm rồi ba chuyện ruồi bu
chỉ có bạn, có ta là người thua cuộc

người yêu của bạn ở ngoài phương Bắc
giờ này đang hối hả tránh bom
hay thần thờ dỗi mắt vào Nam
để chờ người yêu mình trở thành liệt sĩ
rồi cũng sẽ quên, như bao điều suy nghĩ
tình yêu như một thứ điếm trang?
che đi chút dối lòng

uống với bạn hôm nay ta phải thật say
để không phải còn nhìn nhau hận thù ngun ngút
những ngày đầu xuân 1972

bên kia nỗi nhớ

qua bao nhiêu cuồng phẫn
người lại bỏ ta đi
giữa cảnh đời cùng tận
ta như loài man di

ta vượt ngàn lao khổ
đuôi theo từng bước chân
khẽ chạm vào huyết lộ
bỗng dựng người mất tăm

ta. Trời tây mỗi mắt
người. Trời đông chau mày
hai phương mà như một
nào đâu người có hay

đứng giữa lòng phố thị
ta làm tên thất thời
chạy rong. Tình khổ lụy
mà người thì mù khơi

ngóng cổ về cố xứ
ngựa hồ cất tiếng kêu
lã giọng nơi đất khách
huyết tận bởi vì yêu

ta gian truân thấm mệt
khoanh tay nhìn tình trôi

đứng trên người chịu chết
giữa bao la đất trời

oán than gì cũng vậy
người ở đâu chân mây
bóng đèn trên thân phận
ta đang chiêu hồn ai?

Đạo vườn buổi tàn thu

này em thân cỗi phù trầm
tóc tung hồ nguyệt, mắt đầm đĩa buông
tàn thu chiều ngậm hơi buồn
giữa mênh mông. Giữa ngạnh nguồn nổi trôi
nụ cười chợt lịm trên môi
em thâm cung giữa một đời quân vương

lụi tàn phé tích phần hương
cũng bay theo gió tứ phương. Nhuộm màu
quan san, cũng ngậm ngùi đau
trái ưu phiền rụng trên đầu hắt hiu
ta về góp nhật tiêu điều
trải lòng ra giữa một chiều nắng hanh
mời em vào cứ dạo quanh
em thông dong giữa ngọn ngành tim ta

hầu chuyện cùng Ngũ Tử Tư

ta cũng bạc đầu sao chẳng ra chi
ngài bạc đầu làm nên nghiệp lớn
thay dạng đổi hình như là chuyện giỡn
mà danh ngài lưu mãi ngàn năm

ngài vượt qua cửa ải thoát thân
ta cũng trốn chạy năm lần bảy lượt
cái nguy của ta ngài đâu sánh được
rừng thẳm bể sâu tan xác như chơi

ta mặt kiếp kẻ bất phùng thời
sống chết chỉ đường tơ kẽ tóc
thân rời rã hồn xiêu phách lạc
mê man mù tịt cõi đi về

chí lớn của ngài thiên cổ chi mê
làm rạng danh một thời hoạn lộ
đầu bạc đã trả xong món nợ
còn ta thẹn mặt với cổ hương

nghĩ lại mình là đũa cùng đường
làm sao đây với trí cùn lực mỗi
tìm đâu, tìm đâu ra minh chúa
giữa bến mê xã tắc loạn cuồng

thời nhiều nhưng chim lạc, chim hồng
cũng đành phải bỏ trời xếp cánh
người với ta cùng quê người đất lạ
ta hư cả đời ngài đã thành danh

chút tình cho Huế

là buổi sớm mai em vừa thức dậy
chim hót trong vườn. nắng rớt ngoài sân
là những lúc mưa dầm dề tháng chạp
trước ngõ nhà em, ta bước ngại ngần

Huế rộn rã tiếng guốc khua đường phố
nón che đầu e ấp buổi tan trường
em sợ ai mà bước đi vội vã
để má hồng còn đọng chút nắng vương

ta chết điếng một thời, em Thượng Tứ
bởi nụ cười, môi mỏng gái thâm cung
bởi lòng em thay từng hồi, từng chập
mà sao ta vẫn nhớ Huế vô cùng

em nắng sớm mưa chiều mấy bận
lòng ta đau tím ruột bầm gan
chưa nhấm rượu, cũng say bí tử
mất mờ. Đưa con sáo sang ngang

Huế của ta ơi. Bao lần sóng gió
vẫn hiên ngang sừng sững bóng hoàng thành
em bây giờ còn đi ngang xẻ dọc?
Huế bây giờ còn đượm nét đài trang?

bay qua đời khói sương

bão giông nổi dậy đất trời
ta con chim nhỏ lạc nơi trú mình
cận kề giữa chốn tử sinh
trải đời qua mấy điều linh ngậm đầu

cũng sủng gương, cũng khổ sầu
hồn xiêu phách tán một màu tang thương
cũng tù ngục, cũng cùng đường
qua bao nhiêu ải còn vương dấu giày

nửa đêm còn vọng tiếng ai
nghe oan hồn khóc bên tai đã rời
giật mình, chỉ biết ngậm ngùi
làm sao chia bớt với người nổi đau

bên này, bạc cả mái đầu
ngó quê mỗi mắt, chìm sâu ngàn trùng
một đời hơn nửa kiếp hung
cũng lây lất sống khôn cùng bến mê

còn đâu một chỗ đi về
có hương chìm khuất, lòng thê thiết buồn
lòng ta đau khúc đoạn trường
mắt mờ chân mỏi khói sương mịt mù

chân cầu nước chảy

con sông này xứ người
mà ta thấy hơi giống
bên kia bờ xa thăm
ta cũng có bến sông
ngày em đi theo chồng
qua đò, ta đứng tiễn
rồi bao ngày biệt biệt
sông nước vẫn chảy hoài
mình ta bóng hình soi
giữa đời chao phận tui
ngó quanh đời túi bụi
lại gặp nhau bên này
em bây giờ khói mây
ta bây giờ căn cối
sông chia thành hai lối
nhìn nhau chỉ ngậm ngùi
đời đã tàn cuộc vui
xứ người sông vẫn lạnh
vẫn muôn trùng xa cách

ta đầu, em cuối sông

cũng là những dòng sông
dưới chân cầu nước chảy

cho người tình phụ

com áo làm ta chạy xuôi chạy ngược
em làm ta ngồi đứng không yên
giữa chợ đời tối tăm mày mặt
ta làm li thành bậc thánh hiền

đời chia ta thành từng ngã rẽ
những nhánh sông đâu để gặp nhau
mảnh tình vỡ trôi đi tứ tán
nước chảy qua cầu còn đọng vết đau

vẫn biết tình đi là tình hết
mà sao ta cứ mãi trông tìm
vết thương cũ, bỗng dung ê ẩm
cây vẫn còn in dấu chân chim

mới hay đâu dễ gì quên được
em một thời dậy sóng đời ta
là để lại lưới dao oan nghiệt
cửa nát ta bằng êm ái mượt mà

rồi cũng lụy trên đường tình phiêu bạt
cũng héo hon ngày vỡ cuộc tình si
ta bản loạn giữa thiên sinh tử
em cứ ung dung dứt áo ra đi

thôi, như đã một thời phận bạc
một thời mang vết chém ngang lưng
chưa ngã xuống, tình kia cũng mất
nên nhìn đời theo những băng khuâng

Nghe chim hót trên đồi 55

nằm trong hầm, lắng nghe chim hót
mà tưởng mình đang sống thái bình
tiếng súng, tiếng chim. Nghe buồn lạ
vây quanh ta giữa chốn đao binh

chắc bây giờ em vừa bát phở
đang ung dung trau chuốt sắc hương

tìm phần son, thay đôi giày mới
thong thả dạo quanh những con đường

ta vẫn nằm. Trên đôi gió thổi
chim hót ban ngày, pháo dội ban đêm
em cứ chạy theo từng nốt mới
còn ta, uống rượu để tìm quên

trên đôi trọc, cỏ không kịp mọc
sống chết một đời có nghĩa chi
khi tỉnh giấc, ngó bên rào chim hót
lòng ta đau, nhìn mãi cuộc tình đi

như thổi son môi. Không còn thắm
nên em quên một thứ chẳng cần
ta bán loạn, cơn đau cùng cực
chào thua. Em trong cõi trầm luân
Đồn Bò Bò. tháng 2/72

lục bát 1

một đoạn cho Kiều

mười lăm năm cuộc bể dâu
mười lăm năm ấy qua cầu mới hay
giải oan cho cuộc tình này
mượn dòng bạc mệnh lưu đây kiếp hoa
bán mình không nổi chuộc cha
khóc người mà cũng khóc ta một đời

một đoạn cho người

bỗng dưng tình gãy giữa đường
em như con én trong sương lạc bầy
một đời chìm khuất chân mây
một đời chim mỏi cánh bay về ngàn
tiếng kêu lạc giọng đục khàn
mưa sa gió tạt miên man phủ đầu
biết bao giờ mới tìm nhau
mắt đong đòng đợi, mái đầu diêm sương
*ngày bước chân đến Mỹ
(15-6-1990)*

Lục bát 2

Cuộc rượu

những giọt bia đọng trên môi
giọt buồn còn đọng bên đời lặng câm
chỉ còn em tiếng thì thầm
bên tai. Nghe vọng từng âm vang hời

cuộc tình

dấn thân vào cõi sa mù
đong đưa với chút tình trôi dạt dờ
hình như em vẫn thờ ơ
hình như ta mãi đợi chờ quanh năm

cuộc đời

ta bon chen giữa chốn này
trăm thương ngàn khó lấp đầy bể dâu
nửa đêm thức giấc. Gục đầu
mà nghe ê ẩm... Ruột đau tứ bề
kỷ niệm 5 năm ngày tới Mỹ
(15-6-1995)

giữa đất trời, vật vờ

ta một mình cuối bãi
lơ lảo, kẻ cùng đường
dừng chân quay ngoặt lại
đời đã phủ khói sương

đã một lần mệnh bạc
gục ngã dưới chân người
nhìn quanh đời hụt hẫng
tháng ngày dạt dờ trôi

bụi đường đầy trên tóc
vùi dập giữa nắng mưa
đắng cay lòng xơ xác
tình cũng chỉ đong đưa

bao năm đời khổ lụy
cố xứ đâu ngày về
hắt hiu lòng vọng nhớ
dập diu trong cơn mê

đời như một trò chơi
treo lủng lơ trên giá
ta như đứa thất thời
tưởng chừng như rất lạ

đâu ngờ cuồn cuộn sóng
vỡ tung bao đêm đen
đứng giữa thiên vực thăm
ta thành đũa khùng điên

nên suốt đời vật vã
chạy vòng quanh kiếm tìm
nóng lòng cũng lỡ vận
tay buông theo oan khiên

nhớ ngày ra quân

nhớ ngày xưa khi còn xung trận
sống chết cận kề. Nên cứ chơi
địch cũng ớn mấy tay liều mạng
đời cũng chê mấy đũa dở hơi

dùng quân ta cũng thường ngồi nhậu
rượu để vài ly cũng sục sùi
bạn hữu nhìn nhau, lòng trĩu nặng
ngày mai không biết có còn vui

thì thôi, ta uống cho say đã
một chút danh rồi cũng tiêu ma
hề chi cái thứ quan với lính
có sá chi mà cũng nệ hà

trận ngày mai có thắng vong mạng
không biết đũa nào phải ra đi
nhìn nhau cho kỹ nghe không bạn
điểm mặt từng tên, sắp phân ly

thôi hãy uống chuyện đời bỏ mặt
ta cần say trước lúc ra quân
nòng súng còn phơ ngang xẻ dọc
lầm lì đi dạo phố mùa xuân

*

những thằng lính mới còn hơi sữa
nai tơ ngơ ngác, mãi ham vui
hăng tiết, giỡn chơi trong trận mạc
mặt sạm đen như khúc gỗ sùi

Gặp người xưa giữa phố Boston

sao em lại ở chốn này?
nhìn nhau, chỉ biết cầm tay nghẹn lời
tưởng chừng nước chảy hoa trôi
xứ người giữa phố, gặp rồi bâng khuâng

nhìn nhau thôi cũng ngại ngần
đêm về chỉ biết nhìn vầng trăng soi
cái đau của cuộc tình thua
vết thương cũ ấy, lại vừa dậy lên

có ai đâm thủng con tim
mà ta thấy nhói từng đêm bồi hồi
biết còn em để ngậm ngùi
bài thơ ta viết thấm mùi dờ dang

gặp nhau chỉ giữa con đường
nên lời ta đượm hàng hàng cách ngăn
em về chia nửa vầng trăng
khóc giùm ta giữa gói chăn bạc tình

Chào New Orleans

*tặng Nhật Nguyễn, Hữu Việt,
Nguyễn Khánh Hòa,
Quan Dương, Thu Ba*

những tay nhạc Jazz trong phòng
những chiếc ngực trần trên phố
đêm Bourbon, vội vàng tiếng thờ
những người con gái sông về đêm

giữa New Orleans, đứng dựa cột đèn
môi em cuộn vòng từng hơi thuốc
người đến, người đi, giữa khuya hiu hắt
mà sao em vẫn đứng đợi ai ?

nghe như em, bật tiếng thờ dài
người con gái da đen topless
giọt mồ hôi trên sàn. Thấm mệt
đôi vú xệ dài, u uất gái làng chơi

ta. khách lạ lạc xứ người
mang hồn phương đông, vãn vật
cổ nuốt trôi miếng cơm đắng họng
nhìn em, ta thẹn với lòng đau

ta với em, một thứ như nhau
tìm miếng ăn, tủi hờn ngập mặt

ruột gan bời bời như dao cắt
ôm cái đau của kẻ cùng đường

chào em, người con gái da đen
ly cà phê Du Monde đủ ấm
chào New Orleans, những người bạn
phương bắc ta về cái rét mùa đông
New Orleans tháng 8/99

mười năm lần thẫn

ngót mười năm đã xa quê
mười năm thấy một chỗ về còn xa
thời gian, bóng ngựa lướt qua
mà lòng hâm hãm nhạt nhòa khói sương
15.6.1990 - 15.6.2000

Sớm chiều lặn lội

ta cúi đầu, chuyện đời chóng mặt
đăng sau lưng túi nhục ô danh
gặm mòn dần tháng ngày loang lổ
vết thương xưa trần trở không lành

bao năm ta cuộc đời ảm mục
khóc cười từng đoạn bã nhục vinh
ngựa tay làm một tên khất thực
giữa đất trời cúi mặt lặng thinh.

ách nước tai trời ta đành chịu
em gò lưng. Thân vạc ven sông
gánh giúp ta chuyện đời thương khó
sỏi đá còn đau bước chân không.

một đời em tối ngày tắt bật
phủ lên đầu gió sớm mưa chiều
những lo toan làm em quay quắt
ven sông. Người lặn lội đi hiu.

ta mệt lả mắt mờ chân mỏi
những lần roi hần nổi đọa đày
em chia sót cơn đau cùng khó
lời em như mật rót bên tai

cúi xuống nhìn lại mình bằng hoại
xót thương thay mầm sống rã rời

em vì ta lao mình cứu rồi
trái lòng ra, phơi giữa đất trời.

cám ơn em bao tình nghĩa ấy
thấm vào lòng ta nhánh vô thường
dù mai này đầu thân xiêu tán
cõi lòng ta còn một vết thương

ta gượng dậy qua cơn bạo bệnh
đời có em. Ta thật bình yên
nhọc nhằn, em vẫn cười ngọt lịm
thương em như máu chảy ruột mềm
Thanksgiving 1996

dấu xưa

cái thưở ta còn làm tên lính trận
ôm ba lô ngồi mơ mộng một mình
cái thưở em còn tay ôm cặp sách
buồn vu vơ che dấu những thư tình

ngày ấy bên cầu ta thường đứng đợi
tả áo bay che khuất một khung trời
ta lượn vòng đuổi theo em mệt nhọc
mà em vẫn còn xa tít mù khơi

trong bình lửa ta chẳng hề nao núng
coi gươm đao như một khoảng trời không
bỗng nhiên gặp em chân ta quy xuống
đôi mắt em chọc thủng trái tim hồng

ta mang vết thương làm người si dại
những tình thư ta viết thật điên cuồng
em đón nhận nhưng lòng đây bất định
để thư tình trôi theo những ngả sông

em vẫn lọc lừa như tay phù thủy
ta ngu ngơ như một đứa chân tu
cạm bẫy bủa giăng làm sao tránh được
sa chân vào rớt xuống chốn âm u

ta ngập lặn bởi bể tình lầy lội
em đứng nhìn thỏa mãn thú tiêu dao
trò chơi ấy cũng đến hồi kết cuộc
em vụt bay xa chẳng biết nơi nào

mấy năm rồi ngồi đây nhớ lại
em của một thời lộng lẫy kiêu sa
vết thương cũ đã bao lần nhức nhối
đã bao lần thổn thức trái tim ta

những mùa xuân qua chưa về quê cũ
thăm chiếc cầu một thuở đứng chờ em
tiếng guốc còn khua trên đường vắng?
dòng sông xưa, nước còn chảy êm êm?

bài lục bát cho Đà Nẵng

Cầu Vòng

đạp xe vượt dốc Cầu Vòng
chờ em. Áo ướt, lưng cong mệt mỏi
giọng em, thỏ thẻ bên tai
mát lòng. (Như thể mặt ai rót tình)
yên sau. Em muốn quay mình
là anh như thể nhục hình đâm ngang

Giếng Bộng

ta cùng nhau uống giếng này
hình như giếng cũng mang đầy nhớ thương
"đầu sông Tương, cuối sông Tương"
em. Anh, một mối. Hai đường cách ngăn
chỉ còn anh với vàng trắng
bên thành giếng cũ. Em thành người xưa

Nam Ô

rừng thưa bên bãi nhấp nhô
nụ hôn đầu gửi Nam Ô. Thuở nào
em như một trận mưa rào
mát lòng đôi chút. Rơi vào lãng quên
"rừng và biển. Anh và em"
còn nhau chi để tăng thêm nỗi buồn

Đò Xu

đưa em qua tới Cồn Dầu
con đò không muốn quay đầu. Vì em
tần ngần. Trên bến thân quen
mất trong mắt đòng ưu phiền, còn mơ
em và anh. Cách đôi bờ

đò xưa còn đó, bây giờ em đâu?

và Chợ Hàn

em qua. Phố bỗng lặng im
tiếng khua guốc. Đập con tim rộn ràng
anh qua. Phố quá trẻ tràng
vắng em, nên buổi Chợ Hàn buồn tênh
vô tình, hay em cố quên
để anh rớt lại bên thềm chợ đông

gặp lại bạn ta

cũng quần quanh mấy thằng lưu lạc
sớm chiều nghề ngỗng chẳng hơn ai
trong lòng lịm tắt bao chí lớn
đêm về se sắt tiếng thở dài

bạn mới qua nên còn hăng tiết
còn lảng xãng chạy ngược chạy xuôi
ngực căng phồng đầy bầu nhiệt huyết
bạn nhìn đâu cũng thấy kẻ thù

ta bao năm lửa hờn tàn rụi
chuyện đao binh như giấc chiêm bao
gặp lại bạn, lòng ta quay quắt
chuyện xa xưa như mới thuở nào

ôi, cái thưở của mấy thằng phiêu bạt
nhớ làm chi ba cái chuyện tử sinh
nó nhỏ nhoi như đầu tằm ngọn cỏ
của một thời trai. Sông núi đao binh

vẫn biết thế. Sao mắt ta cay xé
cổ cầm lòng nhắc nhở từng tên
bạn ta. Kẻ đầu non cuối chợ
đưa mắt, đưa còn đâu để gì quên

bạn cười khinh bạc đời dâu bể
có chút gì như thể dấu lòng
chuyện vợ, chuyện con. Giả lờ quên phất
tay nâng ly mà nước mắt lưng tròng

làm Hạng Võ của một thời mạt sử
thì làm sao giữ được một Ngu Cơ
tráng sĩ hề. vỗ gươm cuồng hát bậy

Trường Giang chìm trong đáy nước mịt mờ

ta thương bạn. Chịu một đời khổ ải
đang hai chân đứng giữa đất trời
búa rìu bỏ lên đầu lên cổ
mĩa mai cười như cuộc giỡn chơi

gặp lại nhau đây. bên này trái đất
bạn nhìn ta với đôi mắt thiết hơn
bởi ta yếu mềm, nghe ra giật thót
chén rượu ta mời. Không đượm chút tình thân ?

ta không phải một tay nát rượu
nên một vài ly xăng bậy nói càn
hôm nay bạn cùng ta đối ẩm
hàng chục ly rồi sáng khoái mang mang

bên này bên kia. Lòng ta vẫn vậy
cái tình bao năm đâu dễ nhạt phai
có đôi chãng là trâu già kiệt sức
ta sợ ta rồi không nổi kéo cày

đêm nằm nhớ Úc Trai

*"Đem đại nghĩa để thắng hung tàn,
Lấy chí nhân để thay cường bạo"*
Nguyễn Trãi

ngài sống giữa hồn thiêng sông núi. Tri ân
ta sống vào thời lòng dân. Ly tán
kẻ thắng, người thua. Toàn trí cùn, khí đoản
vận nước trên tay những đũa thất phu

xã tắc, giang sơn, tới lúc rồi mù
người người phải chạy ăn từng bữa
thì văn chương, một món hàng ế ẩm
có ra chi mà đồng đánh chút thân danh

nhân nghĩa phải nhường, đao búa hoành hành
danh sĩ hàng hàng khuất dưới tay uy vũ
con chim trên trời cao, biếng hót
con cá dưới sông sâu, chẳng thiết lội vòng

ta sống giữa trời đất mênh mông
mà tưởng như đứng trong vòng vây kín
ví thử lúc này, thảo ra Bình Ngô Đại Cáo
lòng dân được vui bớt nổi oan khiên?

ngài mang sở học, trải chữ thánh hiền
khi trí dững được lòng người trọng vọng
khi đạo nghĩa đã thấm vào mạch sống
những bậc túc nho, mở lối dẫn đường

giữa thời này, thời mạt vận của văn chương
chẳng đáng giá gì câu thơ, bài phú
bình thiên hạ. Nói lên bằng đầu súng
ngài sống lại ở đây, cũng chỉ bó thân

"việc nhân nghĩa cốt ở yên dân"
sáu trăm năm trước. Khi ngài dựng nước
trúc Côn Sơn, rừng thiêng còn ghi tạc
mà nay lòng người lại quá đổi thay

đêm nay nằm, ta lại nhớ tới ngài
gối lên nỗi đau của người thất thế

tĩnh mộng

dậy âm vang thuở chiến trường xưa
tiếng thét quân giữa bóng nguyệt mờ
dấu chân binh lửa cày lên đá
vẫn hiên ngang giữ vững ngọn cờ

rừng phủ đầy chúng tích bao ngày
hòn thiêng sông núi phải là đây
vỗ gươm người hát câu hoan lạc
hồ trường lung cạn một cơn say

chinh chiến người xưa mở núi sông
ta thời hèn mạt giữ không tròn
cá chậu. Chim lồng. Thân mạt vận
mở cổ thư thấy thẹn với lòng

thế sự chìm trong cuộc bể dâu
có sá chi một tước công hầu
giữ áo bụi trần. Tay gác kiếm
theo gương người ẩn chốn thâm sâu

nhà cỏ một gian, núi bạt ngàn
rượu lưng bình quên chuyện thế gian
ta hả hê bụng rau chân đất
túi trống không, cất tiếng cười vang

ta giật mình tỉnh giấc, cơn đau
sử sách chưa hoen rỉ nhạt màu
cớ sao ta làm người khinh bạc
hận ngất trời xanh. Tóc bạc đầu

gái Huế

Huế có em của một thời xe đạp
quanh đi quẩn lại những con đường
mà cũng chính em. Cho ta tuột dốc
Đàn Nam Giao. Đầu cắm xuống dòng Hương

biết thế nào một thứ lừa Thượng Tứ
dù cao tay ta cũng ngã dưới chân
đáng đời cho một tay bạt mạng
họm mình muốn quật ngựa truy phong

em đâu thể cao bay xa chạy
ta rượt hoài như một thứ khùng điên
cũng có lúc em quay đầu ngoá lại
là lòng ta bỗng chợt thấy bình yên

rồi cũng chính em bỏ trò chơi cũ
khép mình như một gái thâm cung
là cái lúc ngựa hí vang rong ruổi
phóng mình trong gió bụi mịt mù

Huế không có em nên buồn rười rượi
mà ta đây thành một đứa thất tình

chén rượu, tạ lòng bạn hiền

gửi Nguyễn Khánh Hòa

trên chiếu rượu. Bạn là tay cự phách
cỡ như ta cũng phải chầu rìa
nhào vô. Chỉ thấy mình lãnh đạn
thối lui...đâu được. Cứ lia chia

máu Quảng Nam ta, hơi thô lỗ
vài ba chén rượu, đã cãi càn
bạn tâm chi mấy lời nói sảng
rượu vô, điên tiết cứ huênh hoang

ta nói bạn: cường hào ác bá
là khen cái hay của bạn hơn người

ngựa cổ, rượu tu không biết mệt
trải lòng ra hết giữa cuộc vui

nghe bạn nói, đúng dân ngoài nó
một cái tên. Chở một trời quê hương
hèn chi, tửu nhập mà không loạn
nghiêng đôi vai gánh một hồ trường

ta thuộc dân kỳ hồ lang bạt
đất mẹ. Xứ người, mãi miết chơi
mặc khách. cùng đình, trên chiếu rượu
hào khí bay quanh. Dễ mấy người ?

trong đời có bao lần được gặp
rượu trăm ly, hồ dễ đã say
thì tiếc chi một lần ngã xuống
cùng chia nhau một chén rượu đầy

đêm nay, ta muốn say cùng bạn
chuyện bên ngoài, vát lại đằng sau
rượu mêm mê, tạ lòng bạn quý
ngày mai đâu dễ uống bên nhau

tiếng gọi thầm

người mãi hoài tưởng nhớ
ta mãi hoài trầm ngâm
quê hương xa diệu vợi
còn trong tiếng gọi thầm

mờ phai

ta băng khuâng đứng bên đường
xa em còn chút vẩn vương bên lòng
qua rồi bao nổi bão dông
chuyện xưa trầm tích dưới dòng quanh hiu
là đời vẫy phủ rong rêu
là em vàng võ bên chiều nắng phai
nhìn nhau chỉ để thờ dài
gặp nhau chỉ để một mai ngậm ngùi
thì thôi em cố gượng vui
chút tình ngày cũ cố vùi lắng sâu

ly rượu đầu xuân

rót rượu vào ly ta ngồi nhắm

mừng ta thêm tuổi để mau già
xứ người ai cũng cày cấy mệt
bạn bè đâu để uống cùng ta

ta cũng khề khà ngồi độc ẩm
cũng bày trò chén chúc, chén đưa
ha hả cười ra tay hào sảng
đầu lòng, ra mặt đũa say sưa

nốc cạn ly bỗng nhiên buồn lạ
ngâm mình thân phận buổi sa cơ
đầy đưa với chút tình mờ nhạt
ta sợ ta thành kẻ bơ vơ

bạn ta đây chẳng còn mấy đũa
ở phương tây lại nhớ phương đông
ngâm ngùi đời trôi sông lạc chợ
bon chen cũng chỉ bàn tay không

ta uống cùng ta thêm cốc nữa
lừ đừ ta cất giọng say say
cố nhớ đọc vài câu đối tết
cố vui trong một cuộc đắng cay

ngoài kia mưa gió đang gằm thét
ta thấy trong ta bỗng dừng đứng
hay lòng ta mang nhiều biến động
vết xước cào sâu vạch những đường

ta cố làm một tay hào kiệt
mà sao ta thấy mắt cay sè
ly rượu đầu xuân sao thảm thiết
gật gù như nửa tỉnh, nửa mê

ta muốn quên đi đời hệ lụy
nhủ với lòng ta cố gượng cười
mừng xuân ly rượu còn đang ấm
nói lại giùm ta những cuộc vui

nhìn em, qua đò Hà Thân

*"Bên ni Hàn ngó qua bên tê Hà Thân,
nước xanh như tàu lá
Bên tê Hà Thân ngó lại bên ni Hàn,
phố xá nghênh ngang"*
Ca Dao Quảng Nam-Đà Nẵng

một đạo, ta ngồi lỳ ở đó
nhìn em qua đò áo lụa bay
mắt ta dán chặt vòng eo nhỏ
em xồn xang qua cái chau mày

ta tưởng mình đùa chơi đôi chút
nào hay lòng rũ rượi bất an
bởi em, áo lụa mờ đôi mắt
ta thần thờ giữa bến Hà Thân

bên kia An Hải nhà em phải ?
mà sao ta mãi thấy ngút ngàn
qua đò, trên tay em cầm guốc
quần xắn để trắng nồn gót chân

bỗng dưng ta động tình nghĩ bậy
ước chi ta làm thân chiếc đò
để cùng em chòng chành trên sóng
mình đong đưa qua những nhấp nhô

chỉ một dòng sông, lòng ngăn cách
Hà Thân, Hà Thân. Trong lo âu
một thuở yêu em nhưng lỡ chuyến
đò em sang sông, mang ta mỗi sầu

nói chuyện với những người sinh vào thiên kỷ mới

chúa gánh khổ trên vai, 2000 năm
cho nhân loại bớt niềm tủi nhục
ta cũng từng nằm gai nếm mật
được gì? Cho ân sủng mai sau

đầu, cũng còn gổi trên nỗi đau
thân ê ẩm, bởi những đòn chí tử
nhiều tay Giu-đa chơi trò bán chúa
anh em một nhà, gây họa với nhau

cảnh tạo nên quý khóc thần sầu
máu đỏ thịt rơi ngập cơn hồng thủy
thánh Nô-ê, dẫu nhọc lòng cật lực
cũng đành thua. Không vớt kịp oan hồn

niên kỷ của ta. Tràn ngập oán hờn
tranh giành nhau bởi điều không thật
đòi dạy cho nhau những bài học

phát cờ thậm xưng một thứ viễn vông

ta muốn các người sống phải thực lòng
đem sở học để bình thiên hạ
mang tâm huyết dựng nên nghiệp cả
cớ sao phải động đến đao binh?

hãy trở về cửa Khổng sân Trình
sống lại thời Xuân Thu, Chiến Quốc
Chúa hay Phật cũng lấy điều nhân ái
đãi với nhau bằng độ lượng từ tâm

thật bình yên sống với non sông
bữa cháo bữa rau, của rớt ngoài đàng
không lượm
cần chi phải màu mè cách sống
mà gây nên tội lỗi ngập đầu

thời của bọn ta chẳng biết về đâu
chạy lung tung, mặt hải hùng thất tán
nhìn về núi sông ruột đau như cắt
bài học này xin gửi lại các người

một thuở bên em

anh về như gió đầu sông
căng buồm hứng chút tình nồng ngủ yên
mời em này. Bước xuống thuyền
qua bao nhiêu bãi. Buồn quên đôi bờ

lạ chi nhau mãi hững hờ
ngại ngần thêm chút cho mờ dáng. Phai
đêm nguyệt tận, đêm mộng dài
anh đưa em mãi. Miệt mài bến mê

em nằm yên, gối trăng thè
anh nằm yên, gối sắt se cõi lòng
bên trời trăng nước mênh mông
tình em cuốn hút qua dòng công lưu

lời tỏ bày cùng quê nhà

có một cái gì xôn xao rất lạ
để hồn ta bay theo lá vu vơ
chút buồn trong lòng. Chút hờn trong mắt

chút thương, chút nhớ. Chợt đến không ngờ

là muộn phiền theo tháng ngày trôi nổi
như dòng sông con nước cạn nguồn
bao khát khao mỗi mòn trông đợi
thành rêu phong trên chứng tích thật buồn

làm sao quên những ngày vừa mới lớn
mộng寐 đan thành chiếc võng hương hoa
ta cũng biết ru những lời đường mật
có sao người cứ hay phụ lòng ta?

những đêm về ngòi đây nhớ tiếc
con đường xưa, phố cũ thân quen
bước chân ai đang đi vào ngõ vắng
xao xuyên lòng ta. Thao thức bao đêm

bến sông Hàn của những chiều lộng gió
tà áo tung bay vương mắt ta nhìn
để lại trong lòng nhúm nhảnh thương nhớ
mà với ta. Người rất đổi vô tình

những tháng năm của thời binh lửa
phố cũng đắm chìm trong cảnh oan khiên
làm sao quên nhiều năm chinh chiến
dòng sông xưa chịu bao nỗi tru phiền

giờ ở đây. Lòng se sắt lạnh
nhớ phố, nhớ người. Đôi mắt long lanh
bên trời xa, bên đời hiu quạnh
chim lạc bầy, chim mỗi cánh tìm quanh

giải oan cho Tào Tháo

ông quả đúng tổ sư đất Ngụy
lột áo. Cháy râu. Giặc đuổi chạy dài
ta thuộc nòi cháu con. Bước đường cùng tưng thế
cũng chạy hệt hơi quăng áo mao cân đai

Ngụy thời ta. Ông kể như đồ bỏ
(khả úy của người sau lẩn lướt tiền nhân)
tiến chức thăng quan toàn loài cầu trệ
cổ lòn tròn vợ vết thoát thân

cái chạy của ông, sau lập nên nghiệp cả
thất thế sa cơ là chuyện nhất thời

nuôi chí lớn để tóm thâu thiên hạ
thế cờ Thục-Ngô, như một cuộc chơi

cái chạy của bọn ta, trùng trùng mù mịt
chuyện áo com lo tối mặt phờ râu
hâm hãm ruột gan rồi bời trăm mối
quang phục quê hương? coi như thứ tầm phào

nước đục nước trong bây giờ vỡ lẽ
thế sự thặng trăm mối tỏ thực hư
thời tam quốc ông vang lừng bốn bề
thiên hạ chê cười. Ông ôm hận ngàn thu

ta kẻ hậu sinh, giờ lại pho sách cũ
mà khen ông đúng là bậc tài hoa
ta vỗ án thư thét lên khăn cỏ
phải giải oan này mới thỏa được lòng ta

muộn màng

đứng bên bờ ta thử làm tráng sĩ
cứ nhìn theo người bước qua sông
cũng vội vàng, thế mà sao vẫn trễ
cuộc tình trôi trên mặt nước bèo bồng

ta ước chi được làm thân Từ Hải
để một lần ngã xuống cánh tay người
ngực rướm máu ta vẫn cười ngạo nghễ
cho thỏa lòng đời còn được chút vui

sao ta mãi cứ nếm mùi bội bạc
ai đã làm chết ngất một tài hoa
bỗng dưng cũng hóa thành tên mất trí
đêm vỗ về ta bao nỗi xót xa

người có hay cỡi lòng ta phần nộ
con phượng hoàng gãy cánh giữa đường mây
ôm một mối huyền hư sầu vạn cổ
một đời ta ần dật kiếp lưu đày

ta chỉ biết ngó về sông nước cũ
tình đã sang cổ lục mây ai ghi
tráng sĩ năm xưa dọc đường ngã gục
con sáo sổ lồng rong ruổi bay đi

nói chuyện với những bạn hiền

ta mai một như loài cỏ dại
muốn ẩn danh làm đũa thất phu
ngày hai buổi gặm mòn thân phận
treo ngược tim khô bết thống thù

ta chống cằm nhìn thiên hạ sự
bạn , thù. Còn mờ mịt phân tranh
nhắc chi cuộc tương tàn đẫm máu
lịch sử thét lên tiếng thất thanh

ngọn lửa quây quần sao lịm tắt
đề manh nha một thứ bất nhân
quanh ta, bạn bè đâu chết tiệt
chỉ thấy toàn một lũ hám danh

ta giống chuông kêu lên tức tưởi
những oan hồn vất vưởng đâu đây
âm, dương. Cùng ngồi chung manh chiếu
bạn, thù. Chia nhau chén rượu đầy

xương máu một thời, đành giữ kín
đao binh một món nợ áo cơm
trả xong. Lòng nhẹ tênh như bắc
hãy vùi quên bao thứ uất hờn

ta trắng tay trong thời loạn trị
chạy hụt hơi tìm chỗ thoát thân
ngửa mặt cùng đất trời không thẹn
quay lưng còn kinh ngạc, thất thân

bạn hiền ta, cùng nhau nâng chén
giữ sạch bên ngoài chút hư danh
chiếu rượu trải lòng ra uống cạn
bày làm chi mấy thứ tranh giành?
tháng 8-1997

mời em uống rượu

tặng vợ 25 năm ngày cưới

hai tay đưa chén ngang mày
mời em cạn chút rượu này cùng ta
ngồi đây, ta trải chiếu hoa
đặt đôi gối gấm để mà tựa lưng

hai tay ta rót không ngừng
dâng em mấy chén rượu mừng giải khuây

lòng ta như chén rượu đầy
nên em cứ uống dẫu say mặc lòng

ngoài kia trời đã sang đông
em cần hơi ấm cho hồng chút duyên
mấy mươi năm phận thuyên duyên
đêm nay dâng rượu lên em tạ lòng

người lữ hành, lữ chuyến tàu năm hai ngàn

còm lưng. Đẩy cỗ xe thắm mệt
từ Phương Đông ịch đến đây
mấy ngàn năm văn vật chất đây
cũng đành bỏ, bên lề quý quốc

chữ nghĩa thánh hiền thành đồ vô dụng
mà bao năm giữ ngọc gìn vàng
tiếc một đời mài dũa từng trang
máu thịt ngấm từng dòng kinh sử

chân đất, bụng rau. nghe chùng rã ruột
mắt không rời bờ ruộng, bụi tre
rách tả tơi cũng cố giữ lấy lề
thi, phú, rượu bầu. Ung dung, an tại

bước qua đây. Mặt mày xanh mét
thịt da còn bám chặt phèn nâu
lên con tàu chẳng biết về đâu
với những đường thênh thang xa thăm

mắt nhắm. Mà thấy còn chóng mặt
chữ nghĩa xứ người vật vã từng cơn
có vội vàng, cũng thành đũa chặm chơn
giữa phố lạ bơ vơ ngờ nghếch

ta chưa bao giờ đi tới đích
nên trễ tàu. Các chuyến băng ngang
những con tàu siêu tốc, vượt thời gian
bỏ rớt lại mình ta trên thềm vắng

ta thêm chiếc xe trâu, thùng thủng
trên đường làng ngắt ngưỡng chiều về
nghèo triền miên đâu thiếu bạn bè
ly rượu để buổi chiều đủ ấm

ngày cũng qua đi củ khoai, mớ sắn
có hề chi mà phải bon chen
vẫy tay chào, lỡ chuyến hành trình
trên con tàu phóng vào niên kỷ mới

quê nhà lũ lụt

sáng sớm hôm nay, được tin quê nhà lũ lụt
bà con ta đang ngập lặn trắng trời
bên này nằm trùm chẵn, coi bộ thành thoi
nhìn qua cửa sổ bỗng dưng buồn lạ
có lẽ sẽ mất vui đi ngày chủ nhật
rượu mát ngon trong cuộc nhậu chiều nay

*

trong vẫy tay kêu cứu, có những bàn tay
một thời từng làm nên hạt gạo
nuôi sống ta bao ngày lao khổ
có bàn tay của những người thân
giúp ta trong hoạn nạn khó khăn
đỡ ta dậy, khi bị đời vấp ngã
có bàn tay đưa ta ra biên cả
đặt trên mạn thuyền, tìm chỗ dung thân

*

trong tận cùng thăm thẳm nguy nan
họ không đòi ta chia cơm sẻ áo
họ chỉ ngửa mặt kêu Phật Trời phù hộ
mà Trời thì cao, Phật ở quá xa
những tiếng kêu như xé nát lòng ta
thốn tận tim gan như lời trách móc
ta nghe như tiếng ai đang khóc
đầu ta đau như ai bửa làm đôi
đôi mắt mờ, đau xót nghẹn lời
bà con ta bên kia màn trời chiếu đất

*

những mảnh đời trôi theo dòng nước
kẻ mất người còn chẳng biết về đâu
ta ở bên này lòng còn dậy cơn đau
huống chi người bên kia, sao không dứt ruột

bữa nhậu chiều nay đành phải khát
ta phải làm gì một chút cho quê nhà

Boston, 2-11-1999

(con lụt lớn tại quê nhà)

xa người

từ khi mất dấu chân người
ta chơi voi giữa biển đời cuốn quay

như chim mỗi cánh lạc bầy
như rừng khô, thiếu bóng cây ven đời

ta hùng hục chạy muôn nơi
mà thân như thể rã rời xác xơ

người còn đâu? phải đón chờ
ta mang vết xước bây giờ còn đau

tạ lỗi với vợ hiền

em tiếc gì không một thời con gái ?
mười chín tuổi đời quày quảy theo chồng
ta thẳng hư thân. Sống đời bạt mạng
cũng chẳng ra chi cái thứ cuồng ngông

lỗi của ta thì ngập đầu ngập cổ
bữa trước bữa sau, dỗi vợ đợ con
em cắn răng, chịu đời khổ tận
bao năm qua u uất trong lòng

em vất vả đắng cay chồng chất
gió sớm mưa chiều phủ lên đầu
lặn lội đơn thân ngoài cõi vắng
âm thầm quay quắt suốt đêm đầu

một đời em tối ngày tất bật
nên yêu em ta gác chuyện ăn chơi
ngựa hoang đàng là ngựa quen đường cũ
ta hoang đàng ta chỉ biết hăm hơi

sư trong chùa cũng ba hồi lầm lạc
huống gì ta một đứa thất phu
nghĩ cho cùng cũng chưa hèn mặt
chỉ biết mình còn hơi vụng đường tu

thôi em ạ, đừng buồn lòng ta nữa
chuyện vợ chồng ta tính chuyện trăm năm
có đâu nữ phải tính ngày tính bữa
để rộng đường ta sám hối ăn năn

mỗi lần hôn em thấy mình sống lại
em vẫn thơm, vẫn ngọt như đường
ta chết lặng, trách mình làm lỡ
tạ lỗi cùng em . Em thiệt dễ thương

tháng ngày phiên muộn

sớm hôm gió tạt mưa sương
em thoãn thoắt bước trên đường ngắt ngảy

tay vuốt mặt, vai phủ đầy
đời quay quắt giữa tháng ngày chẳng yên

sớm chiều ôm nỗi ưu phiền
mà nghe ray rứt bên thềm hoang sơ

chôn đời qua những đợi chờ
mắt còn vọng cõi xa mờ trời tây

uống rượu với bạn cũ bên bờ vịnh Half Moon bay

gửi Nguyễn Văn Trọng (Oakland)

lâu lắm ta chưa hề uống rượu
gặp bạn đây thử một vài ly
chén phạt, chén mời, chén đưa, chén chúc
cùng nhau ta uống cạn nhau đi

bạn kể đời bao năm lưu lạc
ta kể đời ngày tháng tù đầy
tha phương hồ để người tri kỷ
gặp lại nhau chừ ta phải say

chén rượu đượm chút tình thân cũ
ta thấy đời đang dậy mùi hương
nhìn nhau hai đứa đầu còn trẻ
mái đầu điểm bạc tóc pha sương

tuổi trẻ ta đâu có ngày thanh thản
đôi chân mòn mỏi nẻo đường xa
tay gươm, tay súng, từng chinh phạt
đời phủ giăng khói lửa nhạt nhòa

một chút tình yêu rồi cũng mất
" đại chi ung một đứa chiến chinh

để thành quả phụ thời son trẻ "
trách làm chi những kẻ bạc tình

ngồi đây với bạn cùng nhau uống
chuyện cũ gọi ta nỗi nhớ nhà
nước mắt lưng trông rặng cần chạt
rượu quê người không đủ ấm lòng ta

theo em lên chùa

ta là kẻ hay nói năng bá láp
nên đôi khi em cũng ngại ngùng
em bảo ta lên chùa lạy phật
thành tâm cho giải bớt kiếp hung

ta tám gỏi ăn chay nằm đất
cũng chấp tay khăn vái tứ phương
Đường tăng chắc khi xưa cũng vậy
nên lòng ta thanh thoát vô cùng

ta cũng có đôi ba ngày tịnh khẩu
bởi vì em tụng mãi những tràng kinh
để nhắc ta bao điều lầm lỗi
Phật lòng ta tự khắc hiển linh

ta mới hay đến chùa cũng chẳng khó
mà sao có người tâm vẫn tối mù
tiền kiếp ta chắc là bồ tát
nên bây giờ ta ngộ giữa đường tu

theo em đến chùa, Phật trên bàn cũng
ngượng
y bát em truyền như một quyền uy
em đã thuần một thứ trâu bất trị
mũi ta đây em xô lỗ kéo đi
tháng 1/1999

trong cơn say

có những điều ta chưa hả dạ
nên suốt đời làm kẻ cuồng điên
chénh choáng vài ly quên ráo trọi
ngủ vùi khi thiên hạ ngã nghiêng

ta hậm hực bởi nhiều thay đổi
mà lòng ta đậm nét chân phương

quét sạch lũ ươn hèn tráo trở
đổi lương tri mua chút tâm thường

gõ vào đầu những phường bội bạc
lấy nghĩa nhân làm dáng điểm trang
bôi mặt để trở thành đào hát
có sợ gì trời đất miên man

muốn may miệng những thằng láu cá
bợ đỡ tung hô kẻ bất tài
mong chỗ đứng trên đầu thiên hạ
có sá chi mấy tiếng thờ dài

ta muốn làm một tên đao phủ
vác đao chặt chết cả trăm thằng
làm sạch bớt những loài cỏ dại
để những tội đồ sám hối ăn năn

nên ta muốn làm người say mãi
khàn hơi chỉ mặt đũa gian manh
bán đứng anh em, chơi trò lừa lọc
núp sau lưng đoạt cuộc tranh giành

ta ngất ngưỡng có chi là lạ
đòi cho ta bao nỗi oan khiên
có những điều ta chưa hả dạ
nên suốt đời làm kẻ cuồng điên

vài đoạn tứ tuyệt cho ngày valentine

chút tình

một giọt nắng, đủ làm ta choáng ngợp
huống chi em mang cả một bầu trời
nên ta mãi cứ đeo hoài mỗi mệ
để hồn ta tràn ngập chút tình rơi

mùi hương

em đông đánh treo mảnh tình trên giá
ta ngược nhìn thềm ứa máu chạy quanh
em có biết tình chín mùi bay tỏa
chết lịm hồn ta và rất mong manh

hóa thạch

trong đời em, tình anh ngồi hóa đá
dù có rong rêu tình cũng mát lòng
nên em ạ, dẫu trời gằm đất lở
ta cứ tro tro, như một thứ trời trong

thủy chung

như thuở nào, đoạn đầu hay đoạn cuối
lòng ta đây bóc tận lõi y nguyên
dù nước chảy đá mòn thì cũng vậy
em hãy bình tâm và ngủ thật yên

vạt lụa phai, trôi sông

*"thân em như tấm lụa đào
phất phơ giữa chợ biết vào tay ai"
ca dao*

nếu được như em còn chi hơn nữa
giữa chợ bao người ngấm ghé hỏi thăm
chút sắc hương đã làm em nên phận
cái liếc nhìn đủ gá nghĩa trăm năm

còn ta đây, đũa lệch thời mạt rệp
như thứ lụa phai, quăng mẹ ra sông
cũng chẳng ai thèm đưa tay ra lượm
một đời hư, u uất chất trong lòng

đã mấy lần có góc đầu không nổi
bóng núi đè trên thân phận hẩm hiu
đầu đội riết vòng kim cô nhức nhối
trời phật đâu? Chỉ thấy nổi buồn thiu

đũa bạc tình nào cũng thừa gian lận
môi mép chua ngoa một thứ tình chung
quay lưng đi, cắm ngay sừng lên trán
để cùng nhau uống vôi chén rượu mừng

quanh đời ta cứ gặp hoài thứ đó
vạt lụa phai phơ phất giữa bụi bay
thà cứ để trôi trên sông lưu lạc
nước của xứ người vơi bớt đắng cay

vườn tình của lòng ta

vòng tay ta rộng mở
mời người qua ghé chơi
vườn. Véo von chim hót
trăng tha thuốt ven đồi

mạn bờ tung sóng vỗ
đường ngập nắng xôn xao
bóng chiều mờ hư ảo
hoa ngát hương ngạt ngào

thuận tay người cứ bút
trái chín đã căng tròn
răng cắn thơm mật ngọt
môi còn đọng vết son

người nhẹ nhàng cất bước
lòng ta trải lối vào
tay nâng niu gót ngọc
mắt nghìn trùng tâm hao

ta cát vàng trên bãi
dấu chân người ẩn sâu
tim ta thành loang lỗ
thỏa lòng ta, nỗi đau

ta cúi đầu chiêm nghiệm
hồn vọng cõi xa xăm
dấu lòng này trúng phải
mang vết chém trăm năm

thì thôi không hỏi tiếc
ngậm ngùi chút tình xưa
sắc hương nào cũng mất
tình mang chút đầy đưa

nên người vào đừng ngại
cứ rong chơi thỏa thuê
nếu cần người cứ khóc
trái tim ta vỗ về

người đừng dòi gót ngọc
vườn lòng ta mở toang
hãy ngủ yên, chim hót
gói trên đồi hoa, nằm

*

tiếc một thời đã lỡ
tình mong manh sương mai
ngọc trong tay nát vỡ
vàng đá đã phôi phai

chiều trên phố cũ
ta dặm đường mờ mịt
ôm nỗi nhớ tàn phai
lòng dậy từng cơn động
mòn mỗi bóng hình ai?

còn đâu thời lộng ngọc
chiều lụa là thướt tha
trên đường thông thả bước
tóc tung bay mượt mà

Còn đâu đường phố cũ
dù nhau đi trong đêm
những nụ hôn vội vã
đã đi vào lãng quên

rời bỗng dung gió tạt
thổi đời ta vỡ tan
thổi đời em cuộn cuộn
mãi miết chốn biệt tăm

rời ta, em, rời phố
hai ngã đường long đong
em nhạt nhòa từng bước
ta u uất trong lòng

chiều bên xưa ai đứng
góc chợ Hàn ai qua
trời cứ màu tang hải
chỉ thấy tình xót xa

chim bỏ đàn xa xứ
tổ ấm không lối về
người bỏ người ở lại
ruột quặn đau trăm bề
Đà Nẵng, ngày trở lại 1988

tiếng vạc kêu trong sương

ta ngồi đếm những giọt mưa
là em chợ thả tình vừa vụt tay

tình không chỗ trú, tình bay
ta không chỗ đứng cho ngày lỡ chân

một khi em đã xa dần
thì tình như đã phù vân của đời
chỉ còn ta với ngậm ngùi
còn em bỏ cuộc rong chơi chốn này

trong đời khói phủ, sương mây
lạ chi tình đã đứt dây nửa chừng
tiếng kêu của vạc trong sương
nghe ra như thể rung rung nổi lòng
Huế, tháng chạp.1970

bên sông nhớ người

bao năm ta trở về chốn cũ
ngồi bên sông chờ chuyến đò qua
nước với ta bao lần rong ruổi
cùng chia nhau bao nỗi xót xa

ta nhớ đò, người qua thuở ấy
nước mắt còn ướt đầm bến sông
oan khiên ụp xuống đời con gái
tiễn người đi. Ta nát cả lòng

có những buổi chiều ta đứng đợi
những chuyến đò qua ngập những người
vẫn thiếu bóng ai bên sông ấy
để lòng ta đau lặng ngậm ngùi

tháng năm sông đời trai phiêu bạt
đôi chân dẫm nát núi rừng cao
có lúc dừng chân bên sông lạnh
nhớ người ta thấy dạ nao nao

biên biệt người đi từ thuở đó
con sông nước vẫn miệt mài trôi
bến đò kia có ai còn nhớ?
người năm xưa đã khóc một người

bao năm ta trở về chốn cũ
ngồi bên sông chờ chuyến đò qua
cây với ta một màu ủ rũ
người có hay ta lệ nhạt nhòa
Đà Nẵng, tháng 11.70

Phụ bản Nhạc phổ thơ
Bên Sông Nhớ Người - Nguyễn Tất Vịnh
Húé Của Ta - Nguyễn Trọng Khôi
Mục lục: gồm 52 bài.